

N:o 128.

*Af herr J. P. Nilsson i Kägglå, om ändrad lydelse af 10 kap.
1 § rättegångsbalken.*

Ehuru en revision af rättegångsordningen i dess helhet är under utarbetande, torde i denna omständighet principiellt hinder icke möta att få en eller annan särskild bestämmelse i nu gällande rättegångsbalk ändrad, då denna bestämmelse medför uppenbar olägenhet, som lätt kan afhjelpas.

Rättegångsbalkens 10 kap. 1 § stadgar, att »utländsk man må sökas i ort inom riket, der han anträffas». — Vid den lifliga samfärdsel, som numera eger rum med utlandet och som, i ej ringa grad, just består uti främmande magters undersåtars, till stort antal, vistande på obestämd tid i riket, der de idka handel och näring, kunna ju rättstvister mellan utländske män och landets egna invånare lätt nog uppstå; och då de förre blott begifva sig åter ur riket, innan de hunnit med stämning anträffas, är, efter vår nuvarande lagstiftning, hvarje möjlighet de senare betagen att få tvisten pröfvad af våra egna domstolar, äfven om utlänningen här i landet kvarlemnad egendom, för hvilken han ju likväl fortfarande kräfver och ätnjuter lagens skydd. Oafsedt de olägenheter, som alltid lära vara oskiljaktiga från rättegångs förande i utlandet — man skall för advokat, som i de flesta fall ej torde förstå vårt språk, klargöra tvistens uppkomst och sammanhang; ofta påfordras dryga förskottsafgifter för rättegångskostnad; vid stora afstånd kunna fatalier lätt försummas, m. m. — kan det ju inträffa, att, när man genom dom i utlandet fått sin fordran fastställd, nya svårigheter uppstå att få domen exequverad. Vederparten saknar kanske tillgångar i sitt hemland; de här befintliga tillgångarne äro likväl ej åtkomliga på grund af utländsk dom, ty, såsom bekant, kunna af alla utländska domar eller utslag endast de af domstol i Danmark meddelade, verkställas här i Sverige, jemlikt kongl. förordningen den 15 juni 1861.

I ett flertal af europeiska länder har, efter hvad jag har mig bekant, lagstiftningen tillgodosett den inländska kärandepartens rätt mot utländsk man, då förhållandena tillåta sådant. I Ryssland, Danmark, Storbritannien, Tyskland, Österrike, Frankrike m. fl. länder kan utländsk man stämmas till det forum, inom hvars domvärjo honom tillhörig egendom befinnes; ja, i Danmark behöfver ej ens den utländska svaranden sjelf stämmas, utan stämningen kan delgifvas den person inom landet, som har vård eller tillsyn öfver hans derstädes befintliga egendom.

På grund af hvad jag nu anfört vågar jag hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att 1 § 10 kap. i rättegångsbalken måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Vill man — — — anträffas eller honom tillhörig utmätningsbar tillgång befinnes, sedan förut å sådan egendom qvarstad i laga ordning blifvit utyerkad. Nu vill — — — hafva.»

Om remiss häraf till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 19 januari 1889.

J. P. Nilsson
från Kalmar län.
